

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašiny a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupený Mgr. Petrem Houžvičkou, advokátem se sídlem J. Palacha 121/8, Břeclav, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2006, č.j. JMK 35393/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2006, č.j. 57 Ca 32/2006 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 25. 5. 2006, č.j. JMK 35393/2006. Žalovaný správní orgán napadeným rozhodnutím na podkladě ust. § 59 odst. 2 správního řádu [v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu] k odvolání podanému žalobcem změnil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 2. 2006, č.j. MUBR: 20855/2005 OSVD, tak, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nahradil zněním: „*Obviněný z přestupku A. H. je vinen tím, že dne 3. 10. 2005 přibližně kolem 20.00 hod. v Podivíně na ulici Bratislavská na silnici 2. tř. č. 422 v km 54 jako řidič osobního automobilu Volkswagen Vento SPZ X vyjel na*

rovném přehledném úseku před domem č. 6 doprava mimo vozovku, kde narazil pravou přední částí svého vozidla do pravé zadní části zaparkovaného osobního automobilu Peugeot SPZ X ve vlastnictví A. S., Podivín, které tam zaparkovala K. S., přičemž tím na automobilu VW vznikla škoda odhadem ve výši 30 000 Kč, na automobilu Peugeot odhadem ve výši 78 000 Kč a poškozeny byly i stromy pře domem, z místa nehody ihned odjel, později se na ně vrátil, byl převezen na služebnu Policie ČR, Dálničního oddělení Podivín, kde se nejpozději kolem 22.00 hod. odmítl na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce, tedy porušením zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), způsobil dopravní nehodu, kterou je povinen podle zákona č. 361/2000 Sb. neprodleně ohlásit policistovi, a sice tím, že se nevěnoval plně řízení vozidla, čímž se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v účinném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), porušením § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. a při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví anebo poškodit majetek, se odmítl podrobit dechové zkoušce, čímž se dopustil přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bodu 1. zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, a porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. a § 6 odst. 2 zákona č. 37/1989 o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi. Za to se obviněnému podle § 30 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku ukládá v souladu s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích jako sankce pokuta ve výši 13 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.“ V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dospěl ke shodným podstatným skutkovým zjištěním jako správní orgán I. stupně, které zčásti jinak právně posoudil. Do popisu skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí doplnil přesnější uvedení času nehody, skutkové okolnosti týkající se škody, místo spáchání přestupku odmítnutí podrobit se dechové zkoušce a jeho časové ohraničení. Žalovaný je toho názoru, že rozporná vyjádření o rozhodných skutečnostech zhodnotil správní orgán I. stupně logicky a správně a svoje úvahy popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, nesouhlasí s odvolacími námitkami žalobce směřujícími proti hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobce namítal, že napadená rozhodnutí správních orgánů vycházejí z řízení trpícího procesními vadami a zejména bylo rozhodnuto na základě špatně zjištěného skutkového stavu, případně tento zjištěný stav nebyl správně vyhodnocen, přičemž tyto vady ovlivnily výrok rozhodnutí. Podle názoru žalobce provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by se dopustil skutku, který je mu kladen za vinu, v předmětném řízení nebyl proveden žádný důkaz, který by jej ze spáchání uvedeného činu usvědčoval, naopak byly v řízení provedeny důkazy svědčící o tom, že se tohoto skutku dopustila jiná osoba, a to sice manželka žalobce. Potvrzuje to jak výsledky žalobce, jeho manželky, tak výpověď svědka S. K. Výpovědi svědků Č. považuje žalobce za nevěrohodné.

Krajský soud v Brně napadeným rozhodnutím žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl. Provedeným dokazováním dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, žalobcem namítaná ustanovení správního řádu porušena nebyla. Krajský soud se ztotožnil s verzí usvědčující A. H. jako řidiče automobilu, který předmětnou dopravní nehodu 3. 10. 2005 kolem 20:00 hod. způsobil a z místa dopravní nehody odjel, tak jak byla popsána správním orgánem I.

stupně i žalovaným. Krajský soud při konstrukci nehodového děje, zejména při řešení otázky, kdo dopravní nehodu způsobil, vyšel z výpovědi svědků P. a J. Č., neboť tito bezprostředně po uvedené dopravní nehodě vypověděli tak, že viděli hned po dopravní nehodě projíždět automobil VW Vento, jenž způsobil předmětnou dopravní nehodu, ve vozidle seděla pouze jedna osoba, v níž s jistotou poznali pana H. Pozdější tvrzení manželů Č. se krajskému soudu jeví jako tvrzení nevěrohodná, zmanipulovaná vlivem toho, že je v jejich bydlišti navštívil pan H. a přdestřel jim svou verzi dopravní nehody. Ani tvrzení žalobce nejsou podle krajského soudu jednoznačná, ačkoliv opakovaně uvedl ve svých výpovědích, že vozidlo řídila jeho manželka. Tvrzení svědka K. považuje krajský soud za nekonzistentní. Skutečnost, že vozidlo řídil žalobce a ve vozidle s ním vůbec jeho manželka nejela, vyplývá i z pozdější výpovědi svědka Č., která není, jak to žalobce poukazuje, zcela totožná s jeho prvotní výpovědí. S ohledem na ostatní tvrzení se krajskému soudu jeví nevěrohodná i výpověď manželky žalobce, soud jí navíc nemůže přiřítat takovou důvěryhodnost jako ostatním svědeckým výpovědím, neboť se jedná o velmi blízkou příbuznou žalobce, která na výsledku přestupkového řízení je zainteresována. To, že dopravní nehodu způsobil žalobce, vyplývá i z výpovědi svědkyně K. S., kdy tato uvedla, že manželé Č. jí bezprostředně po dopravní nehodě uvedli, že jsou ochotni dosvědčit, kdo dopravní nehodu způsobil, sdělili, že z vozidla vystupoval muž, a že to byl pan H. Krajský soud tedy vzal za jednoznačně prokázané, že v době dopravní nehody vozidlo řídil žalobce A. H. Krajský soud má za to, že provádění dalších žalobcem navrhaných důkazů (vyšetřovací pokus, ohledání místa), stejně jak k tomuto závěru dospěly správní orgány, je zcela nadbytečné.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že trvá na důvodech, které jej vedly k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak podání žaloby ke krajskému soudu, protože má za to, že důvody trvají nadále a že rozhodnutím žalovaného a krajského soudu nebyly zhojeny. Stěžovatel má za to, že krajský soud toliko přisvědčil žalovanému, ale námitkami žalobce se plně nezabýval. Za zcela stěžejní považuje stěžovatel posouzení věrohodnosti výpovědi svědků Č., kdy tito jsou dle jeho názoru zcela nevěrohodní, když v řízení prezentovali hned 3 verze výpovědi. V daném případě nastala situace, kdy si svědci uvědomili, že původně neuvedli skutečnosti správně a bez ohledu na toto sdělení bylo pokračováno v přestupkovém řízení. Nebylo žádným způsobem prokázáno, že by obviněný ovlivňoval svědky. Podle názoru stěžovatele nejsou správné ani závěry žalovaného i krajského soudu týkající se výpovědi svědka K., když není zřejmé, proč by tento svědek neměl být považován za osobu, která viděla příjezd manželů H. po dopravní nehodě k jejich domu. Rozpor ve výpovědi svědka a prohlášení ohledně identifikace manželky stěžovatele, není podle názoru stěžovatele skutečným rozporem. Svědek ve své výpovědi uvedl z jakého důvodu a jakým způsobem dospěl k závěru, že řídila manželka stěžovatele. Vzhledem k těmto rozporům v jednotlivých výpovědích mělo být podle stěžovatele prováděno další dokazování. Nesouhlasí s názorem jak správního orgánu, tak krajského soudu, že nebylo účelné a ani možné provést ve věci vyšetřovací pokus, místní šetření apod., kdy důvodem pro toto mělo být mimo jiné, že předmětné vozidlo měl v držení stěžovatel a nelze zopakovat přesné místní podmínky. V řízení bylo možné dle přesvědčení stěžovatele dokazování tímto způsobem provést. Stěžovatel má za to, že v řízení před správními orgány byla porušena zejména ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2 a § 34 odst. 1 správního řádu. Podle stěžovatele je napadené rozhodnutí krajského soudu důvodné zrušit

pro nedostatek důvodů rozhodnutí, proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spisech, příp. vyžaduje další dokazování a dále došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že jeho skutková zjištění mají oporu v podkladech napadeného rozhodnutí, podklady byly pro rozhodnutí dostatečné, byly obstarány v souladu se zákonem a žalovaný se při hodnocení důkazů nedopustil žádné logické chyby. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal, proč vzal za nejvěrohodnější tvrzení manželů Č., které uplatnili při podání vysvětlení policistovi, a proč neuvěřil tvrzení manželky stěžovatele a svědka K. Žalovaný podrobně v odůvodnění svého rozhodnutí popsal svoje úvahy při hodnocení podkladů, jaké okolnosti přitom zohledňoval, jak uvažil o rozporech ve vyjádřeních manželů Č., zdůvodnil, proč tvrzení stěžovatele, jeho manželky a svědka K. relevantně nezpochybnují zjištění, že stěžovatel byl řidičem. K návrhům stěžovatele na provedení dalšího důkazu – místního šetření či pokusu, žalovaný opakuje, že důkazní hodnota takového pokusu by s časovým odstupem musela být nízká, protože by nemohlo být dosaženo identických podmínek, ať už v ohledu počasí, intenzity osvětlení a stavu vozidla, které je po celou dobu v dispozici stěžovatele. Podle žalovaného napadený rozsudek krajského soudu v žádném případě netrpí nedostatkem důvodů způsobující stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost.

Kasační stížnost je podle ust. § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Neshledal přitom vady podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

O jednotlivých stížných námitkách uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel uvedl důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle nějž lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Dále namítl naplnění kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu stěžovatel dovozuje i z nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající podle něj v nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu, tak i z existence jiné vady řízení před krajským soudem, jenž mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ačkoliv stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nesprávné posouzení konkrétní právní otázky nenamíтал, ani z obsahu kasační

stížnosti není nijak seznatelné, v čem by stěžovatelem tvrzená nezákonnost měla spočívat. Z těchto důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl takto uplatněnou kasační námitkou zabývat.

Ze zbývajících kasačních důvodů se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve důvodností námitky stěžovatelem tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatel se v kasační stížnosti omezil na pouhé konstatování, že napadené rozhodnutí krajského soudu trpí nedostatkem důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí je primárně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Podobně by bylo třeba posoudit i situaci, kdy by krajský soud opomněl přezkoumat jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004 – 73). Rozsudek by tak byl podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS) nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, nebylo-li by z jeho odůvodnění patrné, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Z odůvodnění napadeného rozsudku je dle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakých právních ustanovení vycházel a jak posoudil vzájemný vztah mezi nimi, jakož i z jakých důvodů nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že rozsudek krajského soudu neobsahuje dostatek důvodů, na nichž výrok o zamítnutí žaloby spočívá.

Jinou vadu řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nedoplnil dokazování stěžovatelem navrhané v podané žalobě. Z ustanovení § 52 a § 77 s. ř. s. vyplývá, že je na soudu, zda zopakuje nebo doplní důkazy provedené správním orgánem. Jmenovitě ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav věci, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán ani důkazními návrhy. Tedy může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového. Správní soud je přitom při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí povinen posoudit a zhodnotit, zda správní orgán dostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při rozhodování vycházel. Přitom soud zváží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu. Odmítnutí provedení navrhaného důkazu může být bezpochyby zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, bylo-li již tvrzení, k jehož ověření či vyvrácení je důkaz navrhován, ve správním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno. V zásadě nelze spatřovat ani porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 120 odst.

1 a 2 o. s. ř.). To však platí pouze potud, pokud lze na správním orgánem zjištěný skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit, o což se jedná právě v posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud za dané situace neprovedl všechny důkazy navrhované stěžovatelem v podané žalobě, přičemž svůj postup náležitě objasnil ve svém rozhodnutí. Stěžovatel jak v řízení před krajským soudem, tak před žalovaným správním orgánem, navrhoval provedení důkazu výsledkem svých synů k prokázání existence tmaví fólie na sklech předmětného automobilu, jenž měla omezit možnost svědků Č. vidět do vozidla, namítal, že fotografie vozidla pořízené bezprostředně po dopravní nehodě nejsou dostatečným důkazem k posouzení možnosti do vozidla vidět, v této souvislosti také navrhoval provedení vyšetřovacího pokusu a ohledání místa samého. Krajský soud provádění těchto důkazů posoudil jako zcela nadbytečné, k jednotlivým důkazním návrhům uvedl: fotodokumentace z dopravní nehody jasně dokládá, že do vozidla bylo vidět, na vozidle nejsou vidět žádné tzv. tmaví fólie, neexistuje žádný doklad o tom, že byla nějaká fólie na sklo umístěna, s odstupem času nelze objektivně prokázat, jestli se v době dopravní nehody fólie na sklech nacházely, neboť stěžovatel měl vozidlo celou dobu po nehodě ve svém držení. Krajský soud shodně s názorem žalovaného vyslovil, že nemohly být již vytvořeny naprosto stejné podmínky, pokud jde o počasí, osvětlení a stav vozidla stěžovatele. Navíc stěžovatel v protokolu o podání vysvětlení po nehodě 3. 10. 2005 o žádných tmavích foliích na skle svého vozidla vůbec nehovořil a z těchto důvodů do jeho vozidla nemohlo být vidět. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že dokazování provedené správními orgány bylo pro zjištění stavu věci zcela dostačující, proto potřeba doplnění dokazování k objasnění skutkového stavu dané věci v řízení před soudem nevystala; stejně tak souhlasí s krajským soudem stran zdůvodnění odmítnutí provedení jednotlivých stěžovatelem navrhovaných důkazů.

Nejvyšší správní soud si je plně vědom principu tzv. „plné jurisdikce“ coby atributu práva na spravedlivý proces, který zakotvuje zásadu spočívající v tom, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Dokazování prováděné soudem však vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží. Krajský soud tedy nepostupoval v rozporu s tímto zákonným principem, neboť seznal skutkový stav dané věci zjištěný žalovaným za dostatečně prokázaný.

Další stěžovatelovy námitky vyjadřují nesouhlas s tím, jak správní orgány obstaraly a zhodnotily důkazy a podklady rozhodnutí, resp. vytýká správnímu orgánu nedostatky skutkových zjištění, vady řízení před správním orgánem a nesprávné vyhodnocení provedených důkazů, a že s tímto postupem vyslovil krajský soud souhlas [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Krajský soud v napadeném rozhodnutí seznal, že skutkový stav posuzované věci byl žalovaným i správním orgánem I. stupně zjištěn náležitě a následně byl i správně právně posouzen. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se krajský soud svědomitě zabýval všemi okolnostmi případu a žalobními námitkami stěžovatele, po

provedeném dokazování dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný, což ve svém rozsudku dostatečně odůvodnil.

Provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Je tedy na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č.j. 4 As 2/2005 – 62, publikovaný pod č. 847/2006 Sb. NSS). Pokud správní orgán dospěje k závěru, že provedení dalších důkazů se jeví nadbytečným, musí tento závěr v odůvodnění svého rozhodnutí uvést včetně argumentace, co ho k tomu vedlo. Krajský soud správně vyhodnotil a obsah správního spisu dokládá, že v předmětném správním řízení byly důkazy provedeny žalovaným v souladu s právními předpisy, zjištěný skutkový stav má oporu v podkladech rozhodnutí, hodnocení důkazů bylo v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobně popsáno, žalovaný se pohyboval při hodnocení důkazů v právním řádem stanovených mezích a ve svém rozhodnutí podrobným a přesvědčivým způsobem popsal, co vzal za své a proč, které důkazy či tvrzení odmítl a proč, a z jakých důvodů neprovedl jednotlivé stěžovatelem navrhované důkazy.

Co se týče stěžovatelem namítaného nesprávného posouzení věrohodnosti výpovědi svědků manželů Č. žalovaným v napadeném správním rozhodnutí, krajský soud se s touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry beze zbytku ztotožňuje. Ohledně zmiňovaných 3 verzí výpovědi svědků Č. krajský soud shodně se žalovaným mimo jiné uvedl, že tito bezprostředně po dopravní nehodě si museli nejlépe pamatovat, co viděli, zcela jednoznačně vypovídali před dalšími svědky i policisty, že vozidlo řídil pan H., museli si být vědomi, že označení pana H. za řidiče vozidla, který dopravní nehodu způsobil, je závažné tvrzení, zpochybňující tvrzení „že si není jistý koho vlastně viděl“ podal svědek Č. až poté, co se s ním zkontaktoval stěžovatel, další tvrzení po více jak půl roce vysvětlující rozdíl ve výpovědích, že nedokáže odpovědět na to, jestli při rozhovoru s policisty jednoznačně označoval pana H. za řidiče vozidla, se jeví soudu nepravděpodobné. Rozhodná skutečnost však podle krajského soudu vyplývá i z pozdějších výpovědí svědka Č., neboť ten vždy uváděl, že s určitostí viděl v předmětném vozidle pouze jednu osobu, což zcela popírá verzi stěžovatele a dokazuje, že s ním ve vozidle jeho manželka vůbec nejela. Obdobně se krajský soud k žalobní námitce důkladně zabýval posouzením výpovědi svědka K., jehož tvrzení a jednotlivé výpovědi shledal nekonzistentní a neprokazující skutečnost, že stěžovatelovu jízdu opravdu viděl. K tomu krajský soud zdůvodnil: V čestném prohlášení (sepsaném stěžovatelem na jeho počítači) svědek K. uvedl, že na místě řidiče seděla manželka stěžovatele, při výslechu před správním orgánem si nebyl vůbec jistý, kdo na místě řidiče seděl, podle hlasu to byla žena. Při svém prvotním výslechu na policii vůbec neuvedl, že hned po dopravní nehodě viděl přijíždět vozidlo stěžovatele k domu a vystupovat z něho dvě osoby. Svoji výpověď dosvědčující verzi stěžovatele podal až poté, co byl kontaktován stěžovatelem. I s tímto hodnocením věrohodnosti, resp. nevěrohodnosti, výpovědi svědka K. krajským soudem Nejvyšší správní soud souhlasí.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na právní názor, jenž zaujal k otázce posuzování věrohodnosti jednotlivých tvrzení účastníků správního řízení,

vyjádřený v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č.j. 3 Azs 246/2004 – 40, www.nssoud.cz, kde judikoval: „Není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná.“

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně netrpí vadami podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu